

# במברג שלוף, ניסה שמואליק קראוס להפשיט את מכנסיו של אריק איינשטיין, האיר מחדש את השערורייה הציבורית של הגשת עזרה רפואית לעצורים הזקוקים לה

הוא צפוי למאסר של תקופת זמן דומה. מלבד העילה המשפטית הטובה, הופעל גם לחץ. ידי ארטי של שמואליק קראוס, שמע מגיוני כי שמואליק ששהה כמעט כל תקופת מעצרו בכלא רמלה, סופג מכות רצח מן הסוהרים. בתגובה על כך, שכר אותו ידי את עורך הדין גניהר. מעשהו הראשון של גניהר היה להתקשר לכלא רמלה, לבקש לראות את לקוחו החדש. פנייתו זו, שהוגשה ביום השישי, ערב ליל הסדר, נענתה בשלילה. גניהר הנועם לא היסס, פנה עוד באותו ערב, להכריז כנסת מסויימ, ביקשו להתערב בעניין. אותו חיכ קם משולחן הסדר, פנה לשר המשטרה שלמה הילל, הקים גם אותו משולחן הסדר. לאחר דקות מספר, הודיע השר לחיכ כי שוחח עם כלא רמלה, ומשם מסרו לו ש- קראוס מרגיש טוב, משתתף בסדר יחד עם כל שאר האסירים.

**יום ראשון**, כאשר הצליח גניהר סוף סוף להיפגש בפעם הראשונה עם לקוחו, גילה שידו של שמואליק נתונה בגבס. כתוצאה מהלחצים שהופעלו על התביעה הכללית בירושלים, הסכימה זו לא להתנגד לשיחרורו של שמואליק בערכות. כך יים לאחר שהוגשה הבקשה לשיחרור ובערכותה (על סכום של 4,500 ל"ג) של המשוררת מרים ילן-שטקליס, שוחרר שמואליק מכלאו. זה היה ביום השני בבוקר. יומיים בלבד

שזמן ההקלטה שלנו נגמר כבר בין כה, לקחנו את החפצים והסתלקנו. אחרי הדודאים, אמור היה להיות תורו של אריק איינשטיין להקליט. היה זה אז שאירעה הסצינה בין שמואליק ואריק. בינתיים, הגיעו שש נידות שהוועקו על ידי מנהל האולפן. השוטרים הופתעו לראות את שמואליק. הם לא ידעו כלל שהוא שוחרר ממעצרו, האמינו שהוא עדיין בכלא. שמואליק עלה על הגיידות ללא התנגדות, השאיר מאחוריו את גיוזי, רסיסי תמונה, וחברים מזועזעים.

**עזובם של ידידיו של שמואליק**, ש- הדי הסיפור הגיעו אליהם במהירות, נבע מעובדה אחת ויחידה: העובדה, ששמואליק שוחרר לרחוב סתם כך, ללא כל ניסיון לעזור לו במצוקתו. שהשלטונות, שמצאו לנכון לכלוא אותו, לא מצאו לנכון להגיש לו, לא בעת מעצרו ולא לאחר מכן, את העזרה שהוא כה זקוק לה, הותירו אותו להיאבק עם בעיותיו לבדו. שכן שני הצדדים — גם מעריציו, וגם אלה ששונאים אותו — מסכימים כי שמואליק הוא כישרון גדול, ושלא להגיש לו עזרה במצבו הנוכחי — זה ממש פשע. כאשר ישב שמואליק במעצר, היה מצלצל מדי פעם לידידיו. מאורי זוהר ביקש שישי מור עבורו על בתו הקטנה. לאחרים היה מצלצל כדי לקלל אותם, להשמיץ, להקניט.



**„רוצים להקליט!“** שמואליק קראוס וגיוזי כץ (במכנסים לבנים) חולקו טערה בבוחמה הישראלית, כאשר הגיעו ביום הרביעי האחרון לאולפני ההקלטה קולנוע. כאשר הסביר מנהל האולפן לשמואליק כי איננו יכול למלא את בקשתו, מאחר שזמני ההקלטה מסוריינים כבר לחודש מראש, התרגז שמואליק, הבריח משם את צמד הדודאים — כשהם עדיין לבושים — ואת אריק איינשטיין — בלי נעליים, וכמעט בלי מכנסיים.

## הקרב

ער

# המכנסיים

**י כולת לחתוך בסכין**, את המתח, עד כדי כך הוא היה דבר מוחשי. הסצינה באולם ההקלטות של אולפני קולנוע, ברחוב ברכוכבא בת"א, ביום השלישי האחרון ב- צהריים, היתה אימתנית — וטראגית: שמואליק קראוס, אחד הזמרים והמלחינים המוכשרים ביותר בארץ, עמד מתוח מול אריק איינשטיין, אחד הזמרים המוכשרים ב- ארץ — ואיים עליו במברג שלוף: „תוריד את המגפיים“, אמר לאיינשטיין — ידידו ו- שותפו, אשר יחד איתו עבר כבר חוויות סוערות לא מעט. „אלה המגפיים שלי“ — צבי שיסל, אומרנו של אריק, יעץ לו ב- שקט להישמע לשמואליק. אריק הוריד את המגפיים. „ועכשיו — את המכנסיים“, הורה שמואליק. בשלב זה התעורר אריק מקיפאונגו, תפס זינוק-אימים, ונמלט לרחוב כל עוד נפשו בו — יחף, אך לפחות לא בלי מכנסיים. התקרית החלה למעשה יום קודם לכן, כאשר שמואליק קראוס, ששוחרר רק יומיים



## הקורבן

אריק איינשטיין חיכה לתורו להקליט, כאשר שמואליק קראוס הניגזו התייצב מולו עם מברג ביד, דרש ממנו להסיר את מגפיו. כאשר נשאר אריק יחף, הורה לו שמואליק להוריד את המכנסיים. אריק נמלט לרחוב כל עוד מכנסיו עליו, שמואליק הוכנס לניידת שהוועקה למקום, ואשר שוטריה לא ידעו כלל כי שמואליק שוחרר לא מכבר ממעצרו בכלא רמלה, שם ישב כארבעה חודשים על הכאות והתפרעות.

כולם כאחד קיבלו כל זאת באהבה, דאגו רק לדבר אחד: באיזו צורה אפשר לעזור לחברם. כששוחרר, בפתאומיות, וגרם לסצינה באולפן, הרגישו רבים שהיתה זו לא במעט אשמת אלה שהזניחו והתעלמו ממצבו.

**ספור שיחרורו של שמואליק** היה פרשה בפני עצמה. הסביר עורך-דינו אוריאל גניהר: „היתה עילה מישפטית לשחרורו. אם נת- עלם מהפסקה קצרה, ישב שמואליק בבית- הסוהר למעלה מארבעה חודשים. הוא מחכה למשפט על שתי עבירות: החוקת חשיש, והחוקת רובה ללא רישיון. העונש המקסימלי על שתי עבירות אלו הוא שנת מאסר. הנוהג הוא שנותנים חצי מן העונש המקסימלי. הוא צפוי אם כן לעונש של שישה חודשי מאסר. זה אבסורד לעצור אדם בכלא לתקופה של למעלה מארבעה חודשים, כאשר

• הוא נתפס כשברשותו, לדברי המשטרה, החשיש והרובה. בכפר הערבי נבי סמואל.

לאחר מכן — נעצר שוב, בעקבות פרשת המכנסיים. סיפורו של שמואליק — איננו רק סיפורו האישי. בגלל היותו של קראוס דמות ציבורית מעניינת, זכה סיפורו לתשומת-לב מירבית. אלא שזהו גם סיפורם של ישראלים רבים אחרים — שסיפוריהם אינם זוכים ל- סיקור בעיתונות. מאות ואלפי אזרחים, ה- נמצאים במצבו של שמואליק, נזקקים לעז- רת רופא באופן דחוף — ולא לבית-כלא. אלא שרופא הם אינם מקבלים. להושיב אנשים כאלה בכלא — הרבה יותר זול. טיפול רפואי רציני עולה יותר מדי. הנסיון להגיש עזרה רפואית לנזקקים ב- מיסגרת בתי-הכלא — הינו לא רק חזק עלוב, אלא שערוריה מזועזעת. האגף הפסיכיאטרי בכלא רמלה למשל — הכלא בו ישב שמואליק — הוא מאורת נחשים נוראה, איומה לא פחות מזו שתוארה בסרט בשם זה. נזקומנים משתוללים ושואגים, מטרפים מתפרצים 24 שעות ביממה — כזהו המקום שנועד להחזיר לאדם מעורער את בריאותו הנפשית.